

Hồi 1

Cuộc Hẹn Ước Ở Hoàng Sơn

Au Dương Siêu, Giang Mẫn và Tiểu Uyên ba người sau khi từ biệt bà đi với các người cao thủ của phái Nam Hải rồi liền lên đường đi luôn, vừa đi vừa điều tra tung tích của những tên ác đồ mạo danh giá họa mình.

Ngày tháng như thoi đưa, hết ngày này sang ngày nọ, càng ngày càng tới kỳ phó ước ở Hoàng Sơn, mà vẫn không sao tìm thấy tung tích của những tên ác độc kia. Chàng cũng không hiểu chúng định hại mình như thế để làm gì?

Âu Dương Siêu râu rĩ vô cùng, càng nghĩ chàng càng tức giận bọn ác đồ, và đã có nhiều lần chàng thề độc:

"Thế nào cũng có một ngày Âu Dương Siêu ta bắt được bọn ác đồ ấy, ta sẽ cho chúng phải chịu đựng khổ sở rồi đánh cho chúng đến tan xương nát thịt, không còn một manh giáp nào ta mới chịu nghe."

Không bao lâu, đã đến ngày mười hai tháng ba, cách ngày phó ước chỉ còn hai ngày thôi. Thế rồi Âu Dương Siêu cùng Giang Mẫn, Tiểu Uyên đi Hoàng Sơn luôn.

Khi tới chân núi Hoàng Sơn đã giữa trưa hôm mười bốn tháng ba rồi.

Lúc ấy Ngũ Kỳ Kỳ Chủ đã dẫn theo Kỳ hạ cao thủ tề tựu ở Duyệt Phúc khách sạn, tại thị trấn dưới chân núi.

Bọn họ tất cả là ba mươi bốn người, bao trọn khách sạn đó để ở mà đợi chờ Tân Minh Chủ giá lâm. Ba mươi tư người đó là Kim Kỳ Cửu Anh, Ngân Kỳ Bát Kiệt, Đông Kỳ Thất Hổ, Thiết Kỳ Tứ Hùng Tam Nghĩa, Ngọc Kỳ Song Oanh Song Phụng và cuối cùng là Ngũ Đại Hộ Pháp. Nhưng ngoài số đó ra còn có Nhị Anh, Nhị Kiệt, Nhị Hổ, Nhị Nghĩa và Song Phụng, mười người đã được đi canh gác Mê Tiên Cốc, còn Tiểu Uyên thì theo hầu Âu Dương Siêu, cho nên chỉ thấy có ba mươi bốn người là vậy.

Khi Âu Dương Siêu với hai nàng đang đi, còn cách mười dặm nữa thì tới thị trấn, thì Ngũ Kỳ Kỳ Chủ đã hay tin, liền cùng Ngũ Đại Hộ Pháp dẫn các thuộc hạ cao thủ ra tận ngoài thị trấn nghênh đón.

Âu Dương Siêu vừa tới nơi, mọi người liền cúi mình vái chào, đồng thanh lớn tiếng hô:

- Cung nghênh minh chủ ngọc giá!

Tiếng hoan hô của ba mươi tư người kêu vang như sấm động.

Âu Dương Siêu thấy vậy cảm động vô cùng vội chấp tay đáp lễ mọi người rồi lớn tiếng nói:

- Quý vị Kỳ chủ, các anh em, xin quý vị chớ có đa đoan hành lễ như vậy. Âu Dương Siêu tôi có tài đức gì đâu mà được các vị mến chuộng như thế? Ngoài sự cảm ơn ra, bổn

minh chủ nguyện sau này sẽ cùng các vị đồng cam cộng khổ, để hoàn thành chí nguyện lớn của ba vị lão minh chủ.

Chàng vừa nói xong, tiếng hoan hô của mọi người lại vang rền.

Thế rồi nhóm người đó tiên hô hậu ủng đưa chàng về Duyệt Phúc khách điếm.

Tin Âu Dương Siêu hẹn đấu với bảy môn phái ở núi Hoàng Sơn đã lan đi khắp nơi từ hai tháng trước. Vì thế trong hai ba ngày nay, thị trấn nhỏ này đã có không biết bao nhiêu võ lâm cao thủ tụ tập, nhất thời đã biến thị trấn nhỏ bé này ấy thành một nơi phồn thịnh và náo nhiệt vô cùng. Tiếng hoan hô của mọi người ở ngoài thị trấn đã làm kinh động tới quần hùng võ lâm.

Tất nhiên, họ không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà lại ồn ào đến như thế.

Khi mọi người đón rước Âu Dương Siêu vào tới trong thị trấn, hai bên đường phố đã thấy đứng chật ních những giang hồ hào kiệt. Trong số đó có mặt luôn cả Kiếm Chưởng Song tuyệt Đông Phương Hạo, Tiêu Dao Thư Sinh Bạch Tuấn Dương. Các vị lão tiên bối võ lâm thấy vậy đều rùng mình đánh thót một cái bụng bảo dạ rằng:

“Xem như vậy, trong trận đấu tại Hoàng Sơn này, chưa biết chừng bảy đại môn phái sẽ bị xóa tên trong võ lâm...”

Lúc ấy, trời bỗng tối sầm, mây đen kéo phủ, tựa như trời đang ai oán mà muốn khóc vậy. Có lẽ vì thấy tấn thảm kịch sắp xảy ra ngày mai đây sẽ thảm khốc vô cùng, nên mới buồn thảm muốn khóc như thế.

Trên đỉnh núi Thiên Đô, người ta thấy có một cái bàn gỗ, trên phủ vải trắng. Ngay giữa bàn có đặt một cái hương án dài bốn thước, rộng hai thước. Trên hương án có thờ một chiếc bài vị đề "Thần Kiếm Trấn Bất Hoang, Âu Dương Đại Hiệp phu phụ chi thần vị".

Lư hương ở trước bài vị khói bốc lên nghi ngút.

Chiều hôm trước, người ta vẫn còn chưa thấy có đặt hương án này, mà sáng sớm hôm ngày rằm đã thấy có rồi. Khởi cần phải nói rõ, ai cũng biết đó là Âu Dương Siêu đã nhất định trả thù cho cha mẹ mình rồi.

Giữa cơn mưa phùn bay lất phất, và do năm đại hộ pháp bảo vệ chung quanh. Âu Dương Siêu rời khỏi Duyệt Phúc khách điếm, phía sau là Ngũ Kỳ chủ với các tay cao thủ cũng thung thủng đi lên đỉnh núi Thiên Đô...

*

* *

Lúc ấy, trời sáng tỏ, Âu Dương Siêu và các người tùy tùng đã lên tới đỉnh núi rồi mà trước đó vẫn chưa có một bóng người nào hết.

Âu Dương Siêu từ từ bước tới bàn thờ lắng lặng khẩn thắm:

- Sắp đến giờ con trả thù cho cha mẹ rồi đấy! Cha mẹ có linh thiêng xin mách bảo con nhận biết được ngay tên hung thủ chính, để người khác khỏi bị chết oan chết uổng!

Khẩn xong, chàng từ từ quay lại đứng yên, trong rất oai phong, khiến ai trong thấy cũng phải hoảng sợ. Quả thật, chàng xứng đáng là minh chủ của một Minh.

Ngũ đại hộ pháp lúc nào cũng đi cạnh chàng, họ đứng thành hình bán nguyệt, còn Ngũ Kỳ Kỳ Chủ và các thuộc hạ đều nghiêm nghị đứng hai bên.

Không khí trên núi rất yên tĩnh, đến nỗi một tán lá rơi xuống, ai ai cũng đều nghe thấy rõ hết.

Đột nhiên, có mười mấy cái bóng người, nhanh như điện chớp, phi thân lên đỉnh núi. Người đi đầu lại Thanh Sam Tú Sĩ Thư Kính Nghiêu bang chủ của Cái Bang, võ công và tài trí đều cái thế, đã oai trấn bảy tỉnh miền Nam, sáu tỉnh miền Bắc.

Theo sau y là Hắc Bạch Song Đồng với Bát Kiệt đều là cao thủ của Cái Bang. Vừa trông thấy Kính Nghiêu, Âu Dương Siêu đã chấp tay vái chào và lớn tiếng nói:

- Vì sự ân oán của cá nhân Âu Dương Siêu tôi mà phải phiền đến bang chủ giá lâm Thiên Đổ Phong, Âu Dương Siêu tôi cảm thấy không yên dạ chút nào.

Ở dưới núi, Kính Nghiêu đã nghe đồn Âu Dương Siêu nhận chức minh chủ của Ngũ Kỳ Kỳ Minh, do Võ Lâm Tam Tuyệt sáng lập từ hồi ba mươi năm về trước. Tuy y là bang chủ của một bang phái lớn, nhưng lúc này y không dám gọi Âu Dương Siêu là hiền điệt như trước nữa, nên vừa thấy Âu Dương Siêu vái chào, y liền đáp lễ lại bảo rằng:

- Xin minh chủ đừng nên khách sáo như vậy! Lệnh tôn với lệnh đường là những vị đại hiệp mà nhất thời năm xưa ngẫu nhiên đã bị kẻ thù vây đánh giết hại, bên trong hình như không riêng gì sự ân oán của cá nhân mà còn lên can đến một sự bí ẩn của võ lâm nữa. Cái Bang chúng tôi cũng là một bang của phái võ lâm, khi nào chúng tôi lại ngồi yên không lý đến việc này, nhưng...

Nói tới đó, y ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Thư mỗ đã ra lệnh cho các đệ tử của các bang ngấm ngấm lưu ý điều tra xem nguyên nhân vụ án này như thế nào, nhưng mười lăm năm nay vẫn chưa tìm ra manh mối.

Âu Dương Siêu gật đầu và đáp:

- Xin đa tạ lòng hào hiệp của bang chủ.

Cùng lúc ấy lại thêm mười mấy chiếc bóng khác nhanh như điện chớp, phi thân lên đỉnh núi rồi tiến đến trước mặt Âu Dương Siêu.

Nhìn kỹ lại, Âu Dương Siêu bỗng giật mình kinh ngạc. Tuệ Quả đại sư, chưởng môn phái Võ Lâm hằm hằm sắc mặt, bước đến nói:

- Thiên Cương Chân Kinh là báu vật trấn chùa của tệt phái đã được canh giữ cẩn mật từ xưa tới nay, giờ mong thí chủ hãy hoàn trả cuốn kinh ấy cho. Vì thí chủ có lòng giữ chân kinh này, hà tất cũng vô dụng.

Âu Dương Siêu đang tươi cười bỗng sa sầm nét mặt. Chàng thấy lão hòa thượng hỏi nịnh một cách vô lý như vậy, liền quát lớn:

- Tại hạ đã nói đi nói lại nhiều lần cho đại sư biết là tại hạ chưa biết qua quý chùa bao giờ, sao đại sư lại đặt chuyện hỏi tại hạ một cách vô lý như thế? Chẳng lẽ đại sư chưa đi hỏi Bằng Phách phu nhân hay sao?

Tuệ Quả đại sư là người chưởng môn của một đại môn phái lớn nhất của võ lâm, có bao giờ bị ai quát mắng như thế này đâu, nhưng ông rất tốt bụng, nghe nói thế chỉ mỉm cười mà nói tiếp:

- Bần tăng đã đến Nghinh Bằng Nhai rồi, tiếc thay Bằng Phách phu nhân lại đi vắng, cho nên bắt buộc bần tăng phải trở lại quý nhiều thí chủ?

Bằng Dung vội bước lên một bước lớn tiếng mắng:

- Tuy ân sư đã rời khỏi Nghinh Bằng Nhai, nhưng tiểu bối vẫn có thể chứng minh cho y là ngày hôm ấy, ngay ngày Thiếu Lâm mất cuốn Chân Kinh ấy, y đang ở trên Nghiêu Bằng Phách.

Tuệ Quả đại sư nghe nàng nói như thế lập tức quay sang hỏi lại:

- Ủa! Cô nương là ai thế?

- Đoàn Bằng Dung! Môn hạ của Bằng Phách phu nhân.

Đại sư hô lên phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Nếu lão tăng đã tin được lời thành thật của cô nương thì hà tất phải chạy Đông, chạy Tây như thế.

Bằng Dung nghiêm mặt hỏi lại:

- Chẳng lẽ đại sư không tin được lời nói của tiểu bối là sự thật hay sao?

Tuệ Quả đại sư ôn tồn đáp:

- Lời nói của ai lão tăng cũng tin hết.

Bằng Dung mỉm cười, nói:

- Nếu vậy đại sư còn hỏi làm gì nữa?

Tuệ Quả đại sư ôn tồn đáp:

- Nhưng vì hiện giờ chưa biết được ai là kẻ cắp Chân Kinh ấy, lão tăng thân là chưởng môn, đứng yên sao đặng.

- Thế lão hòa thượng nhất định cho việc làm động trời ấy là do tam đệ của tiểu bối ra tay hay sao?

Âu Dương Siêu đã sốt ruột, chịu không nổi nữa nên liền giơ tay lên cản ngăn không cho Tuệ Quả đại sư hành động, mà quát tháo rằng:

- Đại sư nhất định là bảo tại hạ đã ra tay lấy trộm cuốn Chân Kinh ấy, vậy đại sư có bằng cứ hần hời gì mà dám bảo tại hạ đã tới chùa Thiếu Lâm rồi. Nếu có bằng cứ hần hời, đừng nói một cuốn Chân Kinh, mười cuốn hay tám cuốn, tại hạ cũng kiếm cho bằng được mang trả quý chủ ngay.

Thấy Âu Dương Siêu nói vậy, Tuệ Quả đại sư ngăn người ra không sao nói năng được nữa.

Quyên Quyên thấy vậy liền tiến lên một bước, xen lời vào:

- Phải. Chứng cứ đâu, đại sư nói đi.

Tuệ Quả đại sư vẫn nghiêm nghị nói:

- Tuy chùa Thiếu Lâm không có chứng cứ, nhưng núi Võ Đang có chứng cứ hẳn hoi...

Lão Hòa thượng chưa kịp nói tiếp, thì Trí Thanh đạo trưởng, người chưởng môn của phái Võ Đang liền dẫn mười hai đạo sĩ tới nơi và trả lời như trên liền. Vừa hiện ra, Trí Thanh đạo trưởng đã tiến tới trước mặt Âu Dương Siêu vừa cười vừa đáp:

- Cám ơn Âu Dương thí chủ đã nương tay cho.

Âu Dương Siêu cau mày lại đáp:

- Đạo trưởng nói như thế là nghĩa lý gì? Tại hạ đã gặp đạo trưởng bao giờ đâu?

Trí Thanh đạo trưởng gượng cười không trả lời quay đầu lại nhìn Nhất Phàm một cái và nói:

- Nhất Phàm, con lấy cái màn lĩnh vàng ra đây, để Âu Dương thí chủ xem.

Nhất Phàm nghe nói vậy móc lấy cuốn lĩnh vàng ra, giơ lên trải rộng phát phới một cái, rồi mặt lộ sát khí, vẻ mặt giận dữ, nhìn chằm chập vào Âu Dương Siêu.

Mọi người bỗng đưa mắt chăm chú nhìn tấm màn hình cũ bằng lĩnh vàng, ở giữa màn hơi bị cháy sém mất một lỗ thôi, còn chung quanh không có điểm nào khác lạ hết.

Âu Dương Siêu liền ngạc nhiên hỏi Trí Thanh đạo trưởng rằng:

- Đạo trưởng bảo chúng là tấm màn bằng lĩnh vàng này ư?

Trí Thanh đạo trưởng gật đầu đáp:

- Phải.

- Tấm màn này rất thiêng, trong chùa am nào mà chả có.

- Nhưng tấm màn này khác hẳn những tấm màn khác.

- Khác ở chỗ nào?

- Tấm màn này là một trong hai tấm, dùng để cho cái tủ kho tàng của phái Võ Đang.

Âu Dương Siêu nhướn miệng cười:

- Như vậy có lạ lùng gì đâu, mà đạo trưởng lại dùng làm bằng chứng và cũng có liên can gì đến Âu Dương Siêu mỗ đâu?

Trí Thanh đạo trưởng gần giọng:

- Liên quan với thí chủ rất lớn.

Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên hơn, chàng quát:

- Thật không ngờ, đạo trưởng đức cao trọng vọng như vậy mà cũng hồ đồ....

Trí Thanh quát lại:

- Thí chủ hà tất phải lừa dối người khác làm chi?

- Tại hạ không lừa dối ai hết! Tại sao đạo trưởng lại căn cứ vào một tấm màn này mà cam bảo tại hạ là trộm Quy Vân Kiếm Phổ của đạo trưởng như thế?

- Thí chủ muốn biết rõ, xin tới gần mà coi.

Trí Thanh đạo trưởng vừa nói dứt lời, tay giơ phát trần chỉ vào chỗ bị cháy sém lủng mà nói tiếp:

- Đó chẳng phải là một chứng minh hiển nhiên là sao? Vậy thí chủ còn cãi vào đâu được hơn..

Đến lúc này, không những Âu Dương Siêu ngơ ngác mà tất cả mọi người cũng ngạc nhiên theo.

Trí Thanh đạo trưởng lại hỏi Âu Dương Siêu:

- Thí chủ có phải là môn hạ duy nhất của Võ Lâm Tam Tuyệt ai ai cũng biết rõ hết, khỏi cần đạo trưởng phải hỏi lại như thế?

Âu Dương Siêu quắc mắt lên, đáp:

- Đúng! Không sai chút nào.

Trí Thanh đạo trưởng vòng tay lại, nói:

- Nếu vậy thì đúng rồi.

Âu Dương Siêu hỏi lại:

- Chẳng lẽ Võ Lâm Tam Tuyệt lại có nên quan can đến chuyện trộm cắp hay sao?

- Bần đạo không dám nói như thế.

- Thế thì tại sao?

Trí Thanh đại sư cười ha hả rồi quát:

- Kiếm, cờ và sáo của Tam Tuyệt đều được võ lâm tôn trọng, ngoài ra còn một môn chưởng pháp nữa, không biết thí chủ có chịu nói cho mọi người hay biết môn ấy là chưởng pháp gì không?

- Đạo trưởng có thật sự cần biết không?

- Rất cần!

- Nhưng nếu tại hạ nói ra rồi, mà theo đúng luật của một chưởng môn pháp, thì đạo trưởng sẽ xử như thế nào?

- Lúc ấy bần đạo sẽ có cách, quyết không để cho thí chủ phải thiệt thòi.

Âu Dương Siêu tức giận đến đỏ mặt, chàng quát lớn để mọi người cùng nghe:

- Đến lúc này thì tại hạ quyết không giấu diếm một ai hết, đó là Kiều Dương Thần Công.

Trí Thanh đạo trưởng nghe xong, liền mỉm cười:

- Nếu vậy thì xin thí chủ hãy xem đây.

Trí Thanh đạo trưởng nói tới đó liền quay người lại, dùng cây phát trần, chỉ vào tấm lĩnh vàng, rồi nói tiếp:

- Thí chủ! Đây là dấu vết của môn Kiều Dương Thần Công để lại, chẳng lẽ trên thế gian này còn môn võ công nào lợi hại hơn môn Kiều Dương Thần Công chăng? Như vậy bần đạo là kẻ tôn trọng chữ tín, thí chủ không nên nhiều lời nữa mà hãy mang nộp những gì đã lấy cắp của bổn chùa.

Âu Dương Siêu tức giận đến sôi ruột. Chàng cứ trả lời liều:

- Nếu tại hạ không trả lại thì làm sao?

- Đã mang tiếng một minh chủ, thí chủ chỉ còn lấy cái chết mới hòng tránh thoát được công lý của bổn phái. Thí chủ không nghĩ đến câu: ác lai thì ác báo?

- Nếu đạo trưởng cứ khăng khăng, nhất quyết đổ tội cho tại hạ, thì chắc chắn tại hạ sẽ không còn nén lòng được nữa.

Trí Thanh đạo trưởng vụt thối lui ba bước.

Tuệ Quả đại sư lập tức xen lời vào:

- Trong lời hứa của Trí Thanh lúc nãy, bản đạo sẽ dùng môn chưởng pháp của bốn chùa để đối lại với thí chủ. Đó là Tinh Nguyệt Giao Huy Phó. Nhưng thí chủ đừng quên rằng: Tàn sát nhau như vậy có trái lòng hiếu sinh của trời không?

Âu Dương Siêu không biết phó Tinh Nguyệt Giao Huy là một phó võ công hộ pháp của phái Võ Đang, nên chàng chỉ đứng đứng đáp:

- Đồi bên đấu với nhau ai mạnh thì người nấy thắng sao đại sư lại chỉ trách có một mình tại hạ là người hiếu sát như vậy?

Đông Hải Nhất Kỳ đưa mắt ra hiệu, rồi nhảy tới cạnh chàng rí tai, khẽ nói:

- Hiền diệt, lão đạo Trí Thanh đã giở hộ pháp đại công ta, phó võ công này lợi hại lắm, hiền diệt phải coi chừng mới được.

Âu Dương Siêu tùm tùm cười đáp:

- Tiểu diệt cũng biết thế, nhưng tiểu diệt sợ gì.

Tuy Tuệ Quả đại sư chưa luyện tới mức Tam Hoa Tụ Đỉnh nhưng tai rất thính lại nghe thấy hết lời nói của hai người liền cất lời nói rằng:

- Nếu người chưởng môn có đắc thắng đi chăng nữa, khi đã giở môn võ công bí truyền này cho người ngoài trông, theo lệ phải phạt ngồi nhìn mặt vào tường và tịch cốc mười năm chịu đủ tội dày vò ba nghìn sáu trăm ngày.

Âu Dương Siêu nghe thấy lão hòa thượng nói như vậy rùng mình một cái rồi hỏi tiếp:

- Nếu Trí Thanh đạo trưởng thua thì sao?

- Phải tự tử ngay tạ tội.

Hình như Trí Thanh đạo trưởng đã quyết ý rồi không đợi người khác lên tiếng liền múa phất trần và kiếm, mồm thì u oán nói:

- Việc đã xảy ra như vậy, bản đạo chỉ còn một lối đi này thôi, chứ không còn cách gì mà sống trộm ở thế gian này nữa xin hai vị chứng minh cho.

Đông Hải Nhất Kỳ vội xua tay nói:

- Hãy khoan đã, hai bên không nên coi nhau như kẻ thù vậy. Quý vị nên rõ, nếu Trí Thanh với Âu Dương Siêu mà ra tay đấu với nhau là phái Võ Đang sẽ coi Âu Dương Siêu như kẻ thù truyền kiếp, đó là quan hệ của võ lâm Âu Dương Siêu cũng biết rõ lắm.

Lúc này chàng không khác gì đang cười trên lưng hổ, nhưng chàng vẫn vươn hai cánh tay lên lớn tiếng nói:

- Lão tiên bối không thể nói như thế được, cũng may đây không phải tại hạ định tâm đấu với phái Võ Đang.

Trí Thanh đạo trưởng vái chào Tuệ Quả đại sư với Đông Hải Nhất Kỳ một vái, rồi dùng giọng bi đát nói tiếp:

- Tại hạ rất cảm ơn hai vị có lòng tốt như vậy, nhưng thân già này đã trao phó cho tiểu thí chủ này rồi.

Nói xong, y liền múa kiếm và phát trần xông lên luôn.

Lúc ấy mười hai kiếm thủ của phái Võ Đang đều đứng ở phía sau người chưởng môn, thấy người chưởng môn đã giở thế võ Tinh Nguyệt Giao Huy ra rồi liền ngồi sụp xuống đất cúi đầu xuống đôi mắt không dám nhìn lên chấp tay mồm lẩm bẩm tụng.

- Vô lượng Thọ Phật Nguyên Thủy Đô Thiên Bồ Tát.

Họ làm như đang tụng kinh lên đàn vậy.

Trí Thanh đạo trưởng giở luôn thế Thất Tinh Bán Nguyệt để giữ thế thủ trước rồi trầm, giọng nói:

- Mời Âu Dương thí chủ ra tay tấn công trước đi.

Âu Dương Siêu múa động lá cờ báu, ánh sáng vàng lấp lóe vượt qua cạnh Đông Hải Nhất Kỳ rồi nghiêm nghị đáp:

- Mời đạo trưởng cứ hết sức ra tay mà tấn công đi.

Trí Thanh đạo trưởng không trả lời nữa, liền xông lên tấn công luôn nhanh như điện chớp.

Tuy Âu Dương Siêu biết pho võ công này của đối thủ rất phi phàm, nhưng chàng vẫn thị tài ba của mình. nên không sợ hãi chút nào, vội giở thế Loạn Vân Xuất Sơn ra nghênh đỡ.

Thế công của hai người chưa va chạm nhau đã có tiếng gió kêu vu vu, nhưng người đứng ở cạnh đó ngoài ba trượng mà tà áo cũng đã bị những luồng gió đó thổi phất phới rồi. Mọi người chưa kịp nhìn thấy rõ đã nghe thấy kêu một tiếng bùng. Hai người vừa va chạm nhau đã lui ngay ra.

Lúc ấy mọi người đã trông thấy rõ Âu Dương Siêu đã lui ra ngoài xa hơn trượng tay cầm lá cờ báu, mồm tùm tùm cười.

Còn Trí Thanh đạo trưởng cũng nhảy lùi hơn trượng, giơ phát trần lên trước ngực và kiếm thì trút xuống mặt đất hai mắt sáng như điện nhìn thẳng vào mặt đối thủ.

Tuy hai người không ai hơn ai kém nhưng Trí Thanh đạo trưởng là lãnh tụ của một môn phái đã có hạng trăm năm hỏa hầu như vậy và đấu với một thiếu niên trẻ tuổi như thế mà vẫn bất phân thắng bại tất nhiên y đã thối chí rất nhiều. Nhưng lúc này y không dám nghĩ ngợi gì khác, lại múa kiếm với phát trần xông lên tấn công lần thứ hai.

Âu Dương Siêu không dám trì hoãn, vội múa cờ lên chống đỡ nhưng lần này hai người chưa va chạm nhau thì trên Thiên Đô Phong có người lớn tiếng kêu gọi:

- Chưởng môn sư huynh không nên như thế.

Tiếng nói chưa dứt, mọi người đã thấy một bóng người nho nhỏ phi tới trước mặt Âu Dương Siêu mà quát bảo Trí Thanh như vậy rồi người đó quay lại bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Đại ca hãy ngừng tay đã.

Thì ra người đó là Giang Mẫn, vừa phi thân tới đã giơ tay chống đỡ hai thế công của hai người và nói tiếp:

- Hà tất hai người phải đánh nhau như thế?

Lúc ấy Trì Thanh đạo trưởng đã ứa nước mắt ra giọng khàn khàn đáp:

- Sư muội, đây là tiểu huynh bất đắc dĩ mà nên đấy thôi.

Giang Mẫn xua tay không cho Trì Thanh đạo trưởng nói tiếp, mà chỉ lớn tiếng đỡ lời:

- Trên núi Hoàng Sơn này, hiện có bốn hướng đều có nguy cơ mai phục. Tôn Thượng Bình chưởng môn của phái Hải Nam hiện đang bị thương nặng, mắt chúng ta trông thấy võ lâm sắp lâm vào tai kiếp lớn, tại sao sư huynh lại làm cái trò nổi da xáo thịt thế này?

Âu Dương Siêu thấy dì mình bị thương nặng cả kinh nắm lấy cánh tay Giang Mẫn mà hỏi:

- Mẫn muội, dì bị ai đả thương, hiện giờ ở đâu?

Giang Mẫn thở hổn hển, đáp:

- Phía sau núi Hoàng Sơn này không biết ai thả Tuyệt Thế Ngũ Độc của Nga My Bách Độc cốc, hiện giờ đã có rất nhiều cao thủ bị ngộ độc rồi.

- Tuyệt Thế Ngũ Độc?

Mọi người nghe thấy nàng nói như vậy đều giật mình kinh hãi và đồng thanh kêu la như thế, rồi ngẩn ra nhìn nhau, không biết xử trí thế nào cho phải.

Tuy Âu Dương Siêu không quen biết Tuyệt Thế Ngũ Độc là thứ độc gì, nhưng thấy Tuệ Quả đại sư cũng thất thanh kêu la như vậy, mới biết không phải là tầm thường, vội hỏi Giang Mẫn tiếp:

- Hiện giờ dì ở đâu?

Giang Mẫn vẫn còn sợ với giọng run run đáp:

- Biểu muội Tôn San và Bạch Ngọc và Bạch Hoàn đang canh gác và bảo vệ hiện đang ẩn núp trong một cái hang độc, không dám ra bên ngoài.

Âu Dương Siêu nghe nói càng lo âu thêm vội quát lớn:

- Mẫn muội dẫn ngu huynh đi thăm dì đi.

Băng Dung vội phi thân lại ngăn cản với giọng ai oán, khuyên bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ, Tuyệt Thế Ngũ Độc lợi hại lắm, sức người không chống nổi lại đâu hiền đệ không nên lỗ mãng như thế.

- Dù là núi đao vạc dầu, đệ cũng đi cứu dì ra khỏi chốn nguy hiểm, dì vì việc của đệ mà ở tận Hải Nam tới chốn Trung Nguyên này.

Tuệ Quả đại sư niệm một tiếng Phật hiệu, rồi lớn tiếng xen vào:

- A Di Đà Phật, thí chủ nên dừng bước, việc này chúng ta nên bàn tính kỹ hơn.

Lão hòa thượng chưa nói dứt đã có bóng người thấp thoáng phi tới. Mọi người quay lại nhìn mới hay Thư Kính Nghiêu dẫn Hắc Bạch nhị đồng và Cái Bang Bát Kiệt tới. Vừa tới nơi y đã xua tay, lớn tiếng quát bảo:

- Các vị chạy mau lên, các vị chạy mau lên.

Cùng Gia Bang chủ là người giàu kinh nghiệm giang hồ và cũng rất tiếng tăm trong võ lâm bây giờ cũng hoảng sợ, nên mọi người càng thối lùi thêm.

Kính Nghiêu không đợi chờ mọi người lên tiếng nói, đã phi thân nhảy lên cây cổ thụ mà chỉ xuống sơn cốc bên dưới nói tiếp:

- Quý vị mau lại đây xem, chỉ lát nữa là chúng ta không sao chạy thoát khỏi nơi đây.

Tiếng gió kêu "vù vù" mọi người đã vội vàng nhảy lên trên cây để nhìn xuống bên dưới xem sao. Mọi người liền thấy dưới sơn cốc có một làn sương màu ngũ sắc, bốc lên lan tràn hàng mấy dặm và đang bay lên dần, trông rất kinh khủng.

Thạch Bất Phàm thấy vậy thất thanh la lớn:

- Ối chao. Đào Hoa Độc Chưởng đấy, nguy tai.

Tuệ Quả đại sư cũng kinh hãi la lớn:

- Lạ thật, sao thứ tuyệt độc ở hai tỉnh Vân Nam và Quì Châu lại xuất hiện ở Hoàng Sơn như thế này?

Nói xong, y giơ tay ra hiệu bảo chín vị cao tăng của phái Thiếu Lâm rằng:

- Chúng ta chạy mau, gỡ hết tốc, phải ra chỗ ngoài xa hai mươi dặm mới thoát được chướng khí này.

Lão hòa thượng vừa nói dứt, chín cao thủ của phái Thiếu Lâm vội đi luôn.

-- o O o --